

מ"ת 21203/05/19 - מדינת ישראל נגד ערן נגל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 21203-05-19 מדינת ישראל נ' נגל

לפני כבוד השופט דן סעדון
המבקשת:
נגד
המשיב:
מדינת ישראל ע"י עו"ד גילה בן עוזיהו
ערן נגל ע"י עו"ד אביטל אמסלם

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בימ"ש זה (כב' הש' שלומית בן יצחק) מיום 6.5.19 להורות על הסרת כבילתו של המשיב [להלן: "**ההחלטה**"].

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם (בן זוג) ואיומים. במקביל, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. במסגרת הדיון בבקשת המעצר טענה ב"כ המשיב כי המשיב (החולה בזאבת) ומאושפז בבית חולים כשהוא כבול ברגלו למיטה. היא ביקשה להורות על הסרת הכבילה. בית המשפט נעתר לבקשה וקבע "**על פי דברי הסנגורית ובהתאם לסרטון שהוצג בפניי, המשיב אזוק למיטת בית החולים מבלי שהוכח כי קיימת הצדקה ממשית לכך. הכבילה תוסר לאלתר**". על החלטה זו נסבה הבקשה שלפני.

2. המבקשת מציינת כי המשיב הוא עצור מסוכן. כבילתו דרושה בעת יציאתו מהחדר (אזיקי רגליים) ובשעות הלילה (אזיק לרגל בשעות 22.00 עד 06.00) כאשר יורשה לקום ממיטתו לצרכים רפואיים או הומניטריים. המבקשת מציינת כי בית המשפט לא קיים דיון מעמיק בשאלת נחיצות הכבילה וסמך ידיו על הודעת ב"כ המשיב.

3. המבקשת מציינת כי נתון לה שיקול הדעת בדבר היקף סידורי האבטחה הדרושים בעניינו של המשיב וכי ככל שהמשיב מעוניין לתקוף שיקול דעת זה - פתוחה לפניו הדרך להגיש עתירת אסיר. לטענת המבקשת, מעבר למתן החלטות בנוגע לתנאי מעצר הטפלות להחלטת המעצר/ שחרור - נעדר בית משפט זה כלים (וסמכות) לבחון טענות מורכבות בדבר תנאי מעצרו של המשיב (בש"פ 7053/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 504 (2001)).

4. ב"כ המשיב טוענת כי הדרך הראויה להשיג על ההחלטה שהורתה על שחרור המשיב מכבילתו היא בדרך של הגשת ערר ולא בדרך של הגשת בקשה לעיון חוזר. זאת ועוד, בקשת המבקשת לוקה בשיהוי ובהיעדר סבירות הואיל ומהערכת המסוכנות שנערכה על ידי הגורמים המוסמכים באג"מ מרחב יפתח לא עולה אינדיקציה לקיומה למסוכנות או הנשקפת מן המשיב או חשש לבריחתו באופן העשוי להצדיק המשך הכבילה. ב"כ המשיב ציינה כי מעבר לזקיף שהוצב לשמור על המשיב בבית החולים הוצב זקיף נוסף ויחד הדבר עשוי להוות חלופה סבירה לכבילת המשיב למיטתו. ב"כ המבקשת טענה בהקשר זה, מדובר בהקצאת משאבים בהיקף שאינו מתקבל על הדעת.

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי לדחות את הבקשה הן מטעמים דיוניים והן מטעמים הקשורים לגוף העניין. אפרט.

6. סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 קובע כי ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". הפכתי בבקשת המבקשת. לא מצאתי כי נתגלו עובדות חדשות שלא היו ידועות במועד מתן ההחלטה או כי השתנו הנסיבות. וודאי שלא הוכח כי חלף "זמן ניכר" ממועד ההחלטה באופן המצדיק בחינה מחודשת שלה. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

7. בבש"פ 7053/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 504, 511-512 (2001) נקבע כי "עניין הקשור בתנאי החזקה במעצר, הניתן לבדיקה מהירה ויעילה תוך תיאום פשוט עם הרשות המוסמכת, יכול להתברר ולהיפתר במסגרת הליך המעצר גופו. לא כן הדבר כאשר מדובר בטענות עצור בדבר

סטייה מקיום תנאי מעצר בסיסיים הנובעים מקשיים כלליים ויסודיים במערכת, טענות הטענות בדיקה יסודית ומעמיקה תוך התייחסות לעמדות הרשות המוסמכת והעמדת חלופות לפתרון, בין בעלות אופי כולל ובין כאלה האמורות לפתור את עניינו המיוחד של העצור שבו מדובר. טענה בדבר תנאי מעצר המחייבת בירור עובדתי מורכב יותר ומיצוי דרכים למציאת פתרון הולם, אין מקומה להתברר, דרך כלל, במסגרת הליך מעצר אשר אינו בנוי מעצם טיבו לבירור ממצה של טענות מסוג זה. המסגרת הראויה לבירור טענות מורכבות בדבר תנאי החזקה במעצר היא בדרך של "עתירת אסיר"

8. בפסיקה ניתן להבחין בהתייחסות לתנאי המעצר במסגרת דיון בהליכי המעצר או השחרור (ראו למשל: מ"ת (מח' ת"א) 34332-04-15 **מדינת ישראל נ' אבו סרארי** (20.5.15)); מ"ת (מח' ת"א) 23578-07-12 **בנון נ' מדינת ישראל** (14.8.12); מ"ת (מח' ת"א) 59188-05-13 **מדינת ישראל נ' קיסלוב** (25.6.13) ועוד) ובמסגרת עתירות אסירים (ראו למשל: רע"ב 6864/07 **חנ'ג' נ' שירות בתי הסוהר** (30.8.07); רע"ב 4603/13 **סמני נ' מדינת ישראל** (26.6.13))

9. בכל הכבוד, בענייננו אינני סבור כי לצורך הכרעה בעניין שהובא לפתחי יש צורך להכריע בשאלות מורכבות במיוחד. נקודת המוצא לדיון היא, כי כבילתו של אדם פוגעת בכבודו ובאוטונומיה שיש לו על גופו. היא מעוררת תחושות לא פשוטות של חוסר אונים, בושה, השפלה ודהומניזציה. כך צוין במ"ת (מח' ת"א) 34332-04-15 **מדינת ישראל נ' אבו סרארי** (20.5.15) כי "גם אם הכבילה אינה מגבילה הן את יכולתו להתנועע ממקום למקום והן את יכולתו לישון, זו השפלה. הגורם הכובל מתייחס אל הנכבד כאל חיה שאין דרך להבטיח שלא תימלט אלא באמצעות כבילה. להשפלה האמורה נלווית גם פגיעה גופנית ונפשית ברמה שאינני יודע להגדירה במדויק. הא ראיה שירות בתי הסוהר מתיר בכבילתו של אסיר או עציר מסוכן שמסכן את עצמו או את סביבותיו לכל היותר ל-24 שעות...".

10. הפגיעה בכבוד האדם של המשיב מועצמת בנסיבותיו של מקרה זה הואיל ומהערכת הערכת המצב שקוימה באג"מ מרחב יפתח לא צוינה בשום רובריקה בסעיף 9 (בפרק "מסוכנות העצור") אינדיקציה קונקרטית דיה העשויה להצביע על מסוכנות המשיב או חשש להימלטותו באופן המצדיק את המשך כבילתו. כנגד פגיעה זו בכבוד האדם של המשיב יש לשקול כמובן את האינטרס הציבורי המחייב שמירה בטוחה של עצירים. אני סבור כי אינטרס זה בא על סיפוקו **בהמלצת אג"מ מרחב יפתח** להציב 2 זקיפים לצד מיטת המשיב. טענת ב"כ המבקשת לפיה הפתרון שעניינו הצבת 2 זקיפים לשמור על המשיב אינו מתקבל על הדעת בשים לב למשאביה המוגבלים של משטרת ישראל מעוררת קושי להידרש לה. זאת

הן משום שמדובר בטענה שנטענה בעלמא כלאחר יד וללא הצגת כל ביסוס לטענה והן משום שמדובר בפתרון מבית מדרשו של אג"מ מרחב יפתח במשטרת ישראל אשר חזקה עליו שלא היה מציע לאמץ פתרון שאינו ניתן ליישום בשל מצוקת כוח אדם או מסיבה אחרת.

11. לאור האמור אני דוחה את הבקשה ומותיר את ההחלטה על כנה.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019, בהעדר הצדדים.